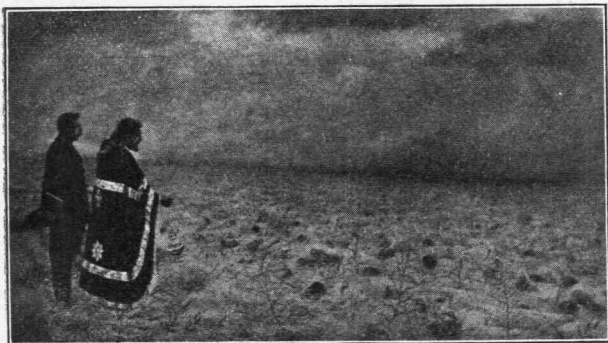

[Βερεστσάγιν]

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΠΑΡΗΛΑΘΟΝ ἑκτοτε ὀγδοήκοντα ἔτη ἀκριβῶς.
Τὸ ἔαρ ἐκάλλυνε τὴν γῆν τῆς ὡραίας πατρίδος μου
καὶ εἶχεν ἤδη ἀπλωθῇ ἡ νύξ. Οὐρανὸς γλυκὺς καὶ διά-
στερος περιεπτύσσετο τὴν χλοερὰν καὶ διανθῇ τῆς ἐξο-
χῆν, θωπεύων τὴν ὄλην νῆσον διὰ τῶν ἀβροτέρων
θωπειῶν αὖρας μυροδόλου καὶ μεθυστικῆς.

Ἡ νύξ ἐκάλυψεν ἤδη τὰ πέριξ ὄρη καὶ τοὺς λόφους.

Οὐδαμοῦ ἠγγρύπνει φῶς περὶ τὴν μικρὰν κοιλάδα.

Στυγνὴ καὶ ἀπαισία σιγὴ ἐπεκάθητο ἐπὶ τῆς ἀναγεννωμένης φυτι-
κῆς ζωῆς καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μακρυνὸς ὀλολυγμὸς
διέτρεχε τὸ διάστημα. Ἦτο ἄρά γε ἀνθρώπου δολοφονουμένου ἢ
κυνὸς προμηνύοντος θάνατον;

Διατί ἡ ἀντίθεσις αὕτη μεταξὺ τόσοῦ κάλλους καὶ φρίκης το-
σαύτης;

Διότι ἦτο ἡ Χίος, ἡ νῆσος ἡ μυρίπνους καὶ ἕως τότε ὀλβία, ἀνα-
θάλλουσα ὑπὸ τὰ φιλήματα τοῦ ἔαρος· νύμφη ἑλληνίς, μήτηρ σφρι-
γηλοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐστία φώτων καὶ πλούτου. Ἡ δὲ νύξ ἐκείνη ἦτο
ἡ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 31 Μαρτίου τοῦ ἀπαισίου ἔτους 1822.

Εἶχεν ἤδη ἀποδώσῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸ πνεῦμα ὁ θεομάρτυς Ἰη-
σοῦς καὶ ἡ Χίος ἐσταυροῦτο καθημαγμένη καὶ ἀσπαίρουσα, νέα μάρ-
τυς τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς πατρίδος.